

O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician edition

Pages: 226

Publisher: Sunflower Press; 1 edition (July 30, 2019)

Format: pdf, epub

Language: Galician

[DOWNLOAD FULL EBOOK PDF]

.

A Foto de Gris Doriano

O Prefacio

O artista é o creador de cousas fermosas. Revelar a arte e ocultar ao artista é o propósito da arte. O crítico é quen pode traducir doutro xeito ou dun novo material a súa impresión de cousas fermosas.

A máis alta como a forma máis baixa de crítica é un modo de autobiografía. Os que atopan significados feos en cousas fermosas son corruptos sen ser encantadores. Isto é un fallo.

Os que atopan significados fermosos en cousas fermosas son os cultivados. Para estes hai esperanza. Son os elixidos para os que as cousas fermosas significan só beleza.

Non hai algo de moral ou de libro inmoral. Os libros están ben escritos ou mal escritos. Iso é todo.

A aventura do realismo do século xix é a rabia do caliban vendo a súa propia cara nun vaso.

A aventura do romanticismo do século xix é a rabia do caliban por non ver a súa propia cara nun vaso. A vida moral do home forma parte do tema do artista, pero a moral da arte consiste no uso perfecto dun medio imperfecto. Ningún artista desexa demostrar nada. Incluso se poden probar cousas verdadeiras. Ningún artista ten simpatías éticas. Unha simpatía ética nun artista é un manierismo imperdoable do estilo. Ningún artista é morboso. O artista pode expresar todo. Pensamento e linguaxe son para o artista instrumentos dunha arte. Vicio e virtude son para o artista materiais para unha arte. Desde o punto de vista da forma, o tipo de todas as artes é a arte do músico. Desde o punto de vista do sentimento, o oficio do actor é o tipo. Toda arte é á vez superficie e símbolo. Os que saen baixo a superficie fano no seu perigo. Os que len o símbolo fano no seu perigo. É o espectador, e non a vida, o que realmente se espella. A diversidade de opinión sobre unha obra de arte demostra que a obra é nova, complexa e vital. Cando os críticos non están de acordo, o artista está de acordo con el mesmo. Podemos perdoar a un home por facer unha cousa útil sempre que non o admira. A única escusa para facer unha cousa inútil é que un o admira intensamente.

Toda arte é inútil.

Oscar Wilde

Capítulo 1

O estudo estaba cheo do rico cheiro de rosas e cando o vento lixeiro do verán axitaba no medio das árbores do xardín, entrou pola porta aberta o groso cheiro da lila ou o perfume máis delicado da espina rosada.

Desde a esquina do diván de persas bolsas de sela onde estaba deitado, fumando, como era o seu costume, innumerables cigarros, o señor Henry Wotton só podía captar o brillo das flores de mel dulce e de cor dun melón, cuxo as ramas trepidantes semellaban apenas capaces de soportar a carga dunha beleza tan semellante coma a súa; e de cando en vez as fantásticas sombras de aves que voaban atravesaban as longas cortinas de seda tussore que se estendían diante da enorme fiestra, producindo unha especie de efecto xaponés momentáneo e facéndoo pensar neses pálidos e pintados de xade. Tokyo que, a través dunha arte que é necesariamente inmóbil, busca transmitir a sensación de rapidez e movemento. O murmurio abafante das abellas que se cruzaba pola longa herba inmóbil, ou rodeando unha monótona insistencia arredor dos polvos cornos dourados da madeira que se esforzaba, parecía facer a quietude máis opresiva. O escuro rugido de Londres era como a nota burdón dun órgano afastado.

No centro da habitación, aferrado a un cabaleta vertical, estaba o retrato completo dun mozo de extraordinaria beleza persoal, e diante dela, a pouca distancia, estaba sentado o propio artista, albahaca corredor, cuxa repentina desaparición fai algúns anos provocou, no seu momento, tal emoción pública e deu lugar a tantas conxecturas estrañas.

Mentres que o pintor miraba a forma amable e amable que tiña tan habilmente reflectida na súa arte, un sorriso de pracer pasoulle pola cara e parecía estar aí perdido. Pero de súpeto púxose en marcha e, pechando os ollos, colocou os dedos sobre as tapas, coma se estivese a tentar encarcerar no seu cerebro algún curioso soño do que temía que poida despertar.

"É o teu mellor traballo, albahaca, o mellor que fixeches nunca", dixo Lord Henry con lentitude. "de seguro envíalo o ano que vén ao Grosvenor. A academia é demasiado grande e demasiado vulgar. Sempre que fun alí, houbo tantas persoas que non puideron ver as fotos, que era terrible ou tantas fotos que non puideron ver á xente, o que era peor. O grosor é realmente o único lugar".

"non creo que o envíe a ningunha parte", respondeu, botando a cabeza cara daquela forma tan estraña que facía rir aos seus amigos de Oxford. "non, non o vou enviar a ningures."

Lord Henry levantou as cellas e mirouno de asombro a través das finas coroas azuis de fume que se arruinaban en siluetas tan fantasiosas do seu pesado e cigarro cinguido de opio. "non envíalo a ningún sitio? Querido compañeiro, por que? ¿tes algunha razón? ¿que estraños son os pintores! Fas calquera cousa no mundo para gañar reputación. En canto a tes, parece que o queres tirar ... É parvo de ti, porque só hai unha cousa no mundo peor que falar e iso non se fala. Un retrato coma este situaríache moi por riba de todos os mozos en Inglaterra e faría que o vello homes bastante celosos, se os vellos son sempre capaces de calquera emoción."

"sei que riredes de min", respondeu, "pero realmente non o podo amosar. Metín demasiado de min."

Lord Henry estendeuse no diván e riu.

"si, sabía que o faría; pero é certo, todo o mesmo."

"a mi palabra, albahaca, non sabía que estabas tan vano; e realmente non podo ver ningunha semellanza entre vostede, o rostro forte e o pelo negro de carbón, e isto adonis mozo, que parece como se estivese feito de marfil e follas de rosa. Por que, miña querida albahaca, é un narciso, e ti ... Ben, claro que tes unha expresión intelectual e todo iso, pero beleza, verdadeira beleza, remata onde comeza unha expresión intelectual. O intelecto é en si mesmo un modo de esaxeración e destrúe a harmonía de calquera cara. No momento en que un se senta a pensar, un convértese en todo o nariz, ou toda a fronte, ou algo horrible. Homes en calquera das profesións aprendidas, como son perfectamente espantosos! Agás, por suposto, na igrexa, pero logo na igrexa non o pensan. Un bispo segue dicindo aos oitenta anos o que se lle dixo. Cando era un rapaz de dezoito anos, e como consecuencia natural sempre parece absolutamente encantador nd, cuxo nome nunca me dixeches, pero cuxa foto realmente me fascina, nunca pensa. Sinto bastante seguro diso. É unha criatura fermosa sen cerebro que debería estar sempre no inverno cando non temos flores para mirar, e sempre aquí no verán cando queremos algo para arrefriar a nosa intelixencia. Non te halagades, albahaca: non es o menos coma el.

"non me entendes, harry", respondeu o artista. "por suposto, non me gusta del. Sé que é perfectamente. De verdade, debería arrepentirme de parecer a el. ¿que se encolle os ombreiros? Estou dicíndolle a verdade. Hai unha fatalidade sobre toda distinción física e intelectual, a unha sorte de fatalidade que semella canear na historia os falazos pasos dos reis. É mellor non ser diferente dos compañeiros. Os feos e os parvos teñen o mellor deste mundo. Poden sentarse a gusto e estar tranquilos no se non saben nada de vitoria, polo menos os aforran o coñecemento da derrota, viven como todos debemos vivir, non perturbados, indiferentes e sen inquietude, nin arruinan aos demais nin o reciben nunca de mans alieníxenas. O teu rango e riqueza, sérveche; coma o meu cerebro, tal como son, a miña arte, o que sexa que sexa; a boa aparencia de gris dorian, todos sufriremos polo que os deuses nos deron, sufrimos terriblemente. "

"gris dorian? ¿ese é o seu nome?" "preguntou lord henry, camiñando polo estudio cara á albahaca.

"si, ese é o seu nome. Non tiña intención de contalo."

"pero por que non?"

"oh, non podo explicar. Cando me gustan as persoas inmensamente, nunca lles digo os seus nomes a ninguén. É como entregar unha parte deles. Creceu amar o segredo. Parece ser o único que pode facer. A vida moderna misteriosa ou marabillosa para nós. O máis común é encantador se só o oculta. Cando saio da cidade agora nunca digo á miña xente onde vou. Se o fixese, perdería todo o pracer. É un hábito parvo. "atrévome a dicir, pero dalgún xeito parece que trae unha gran cantidade de novela na vida. Supoño que me crees terriblemente parvo?"

"non en absoluto", respondeu lord henry, "en absoluto, miña querida albahaca. Parece que esquece que estou casado e o único encanto do matrimonio é que fai unha vida de engano absolutamente necesaria para ambas as partes. Nunca. Sabe onde está a miña muller e a miña muller nunca sabe o que estou facendo. Cando nos atopamos, atopámonos de cando en vez, cando xantamos xuntos ou baixamos ao duque, cóntannos as historias máis absurdas coas máis graves. Caras. A miña muller é moi boa con iso, moito mellor, de feito que eu, nunca se confunde nas súas datas, e sempre o fago, pero cando ela me descubra, non fai ningunha fila. Desexaría que fose; pero só se ri de min. "

"odio a forma de falar da túa vida casada, harry", dixo a albahaca, paseniñamente cara á porta que daba ao xardín. "creo que realmente é un moi bo marido, pero que te avergoñas completamente das túas propias virtudes. Eres un compañeiro extraordinario. Nunca digas unha cousa moral e nunca fas nada malo. O seu cinismo é simplemente unha pose "

"ser natural é simplemente unha pose e a actitude máis irritante que sei", gritou lord henry, entre risas; e os dous mozos saíron ao xardín xuntos e se concentraron nun longo asento de bambú que estaba á sombra dun alto arbusto de loureiro. A luz do sol esvaraba sobre as follas pulidas. Na herba, as margaridas brancas tremían.

Despois dunha pausa, lord henry sacou o reloxo. "temo que debo ir, albahaca", murmurou ", e antes de marchar, insisto en que responda a unha pregunta que lle fixen hai tempo."

"qué e iso?" dixo o pintor, mantendo os ollos fixos no chan.

"vostede sabe moi ben."

"eu non, harry."

"ben, vouche dicir o que é. Quero que me expliques por que non amosarás a foto de dorian gris. Quero a verdadeira razón."

"díxenche a verdadeira razón".

"non, non. Vostede dixo que era porque había demasiado de ti. Agora, iso é infantil".

"harry", dixo a albahaca, paseniño, mirándoo directo na cara, "cada retrato que está pintado con sensación é un retrato do artista, e non do locter. O asentador é só o accidente, non é el quen. O pintor é revelado; é máis ben o pintor quen, sobre o lenzo de cores, se revela a si mesmo. A razón pola que non vou amosar este cadro é que teño medo de que mostrei nel o segredo da miña propia alma. "

Lord henry riu. "e que é iso?" preguntou.

"eu vou dicir", dixo o corredor; pero unha expresión de desconcerto entrou no seu rostro.

"estou toda a expectativa, albahaca", continuou o seu compañeiro, mirando para el.

"ah, hai moi pouco que dicir, harry", respondeu o pintor; "e temo que dificilmente o entenderás. Quizais dificilmente o credes".

Lord henry sorriu e inclinouse, sacou unha margarida pétale de rosa da herba e examinouna. "estou seguro de que o entenderei", respondeu, mirando atentamente o pequeno disco dourado de pluma branca, "e en canto ás cousas crer, podo crer calquera cousa, sempre que sexa bastante increíble."

O vento sacudiu algunhas flores das árbores, e as fortes flores lila, coas súas estrelas aglomeradas, mudáronse cara a adiante no lánguido aire. Un saltamontes comezou a arrimar pola parede e, coma un fío azul, unha longa delgada mosca de dragón flotaba nas súas ás marróns de gasa. Lord henry sentiu como se puidese oír latir o corazón da albahaca, e preguntouse que chegaba.

"a historia é simplemente esta", dixo o pintor despois dun tempo. "hai dous meses saín a unha esmagada en lady brandon's. Sabes que os artistas pobres temos que amosarnos na sociedade de cando en vez, só para recordarlle ao público que non somos salvaxes. Con un abrigo de noite e un lazo branco, como xa me dixeches unha vez, calquera, mesmo un axente de bolsa, pode gañar a reputación de ser civilizado. Ben, despois de que estivera na sala uns dez minutos, falando con enormes dowagers sobrecurados e académicos tediosos, de pronto tomei conciencia de que alguén estivo mirando para min. Volvín a media volta e vin a dorian gris por primeira vez. Cando os

nosos ollos se atoparon, sentín que estaba crescendo pálido. Unha curiosa sensación de terror viuse sobre min. Cara con alguén cuxa mera personalidade era tan fascinante que, se me permitise facelo, absorbería toda a miña natureza, toda a miña alma, a miña propia arte. Non quería influencia externa na miña vida. Quere ser independente por natureza. Sempre fun o meu propio amo, polo menos houbo así, ata que coñecín o gris dorian. Entón, pero non sei explicarlle. Algo parecía dicirme que estaba ao bordo dunha terrible crise na miña vida. Tiven unha estraña sensación de que o destino tiña para min alegrías exquisitas e exquisitos pena. Medrei e volví para saír do cuarto. Non foi a conciencia quen me fixo facelo: era unha especie de covardía. Non me tomo crédito por intentar escapar. "

"a conciencia e a covardía son realmente as mesmas cousas, albahaca. A conciencia é o nome comercial da empresa. E todo."

"non o creo, harry, e tampouco creo que o fagas. Non obstante, fose o que fose o meu motivo, e pode que fose un orgullo, porque estiven moi orgulloso, seguramente pelexei ata a porta. Alí por suposto, tropezei contra a señora brandon. "non vas a fuxir tan pronto, señora?" gritou. ¿coñeces a súa voz curiosamente estridente?

"si; é un pavo real en todo, pero non en beleza", dixo lord henry, tirando a margarida cos dedos nerviosos longos.

"non podía desfacerse dela. Levoume a dereitos e persoas con estrelas e xardíns, e señoras maiores con tiaras xigantescas e narices de papagaio. Falou de min como a súa máis querida amiga. Só a coñecín unha vez antes, pero ela levouna na cabeza para me leonizar. Creo que algunha foto miña tivo un gran éxito naquel momento, polo menos fora falar nos xornais centavos, que é o estándar do inmortalidade do século xix. Cara a cara co mozo cuxa personalidade me estrañaba de xeito tan estraño. Estabamos bastante preto, case tocando. Os ollos atopáronse de novo. Era unha temeridade de min, pero pedinlle á señora brandon que me presentase a el. Quizais non o fose tan temerario, ao fin e ao cabo, era simplemente inevitable. Faláramos sen ningunha introdución. Estou seguro diso. Dorian díxome así despois. El tamén sentiu que estabamos destinados a coñecerse.

"e como describiu a señora brandon a este novo home marabilloso?" preguntou o seu compañeiro. "sei que entra para dar unha precisión rápida de todos os seus hóspedes. Lembro que me levou a un señor vello truculento e de cara vermella cuberto por todas as ordes e cintas, e murmurándome á orella, nun murmurio tráxico que debía ser perfectamente audible para todos na habitación, os detalles máis sorprendentes. Simplemente fuxiu. Gústame descubrir a xente para min. Pero a señora brandon trata aos seus hóspedes exactamente como un poxante trata os seus produtos. Ela explícaos completamente fóra; ou cóntalle todo sobre eles agás o que se quere saber ".

"pobre señora brandon! É duro con ela, harry!" dixo sen escoitar.

"o meu querido compañeiro, intentou atopar un salón e só conseguiu abrir un restaurante. Como podo admiralo? Pero dime, que me dixo do señor dorian gris?"

"ah, algo así," rapaz encantador ... Pobre querida nai e absolutamente inseparable. Esquezo todo o que fai, con medo de que non fai nada ... Oh, si, toca o piano, ou é o violín, querida señora. Gris? ' Ningún de nós non puido evitar rir e fixémonos amigos dunha vez ".

"a risa non é en absoluto un mal comezo para unha amizade, e é o mellor final para un", dixo o mozo señor, arrincando outra margarida.

Hallward sacudiu a cabeza. "non entende o que é a amizade, harry", murmurou ... "ou o que é a inimidade, por iso. Gústache a todos; é dicir, que sexas indiferente a todos".

"¡que horriblemente inxusto de ti!" - berrou o señor henry, inclinando o sombreiro cara atrás e mirando para as pequenas nubes que, coma unhas madeiras rabuñadas de seda branca brillante, estaban a deriva a través da turquesa oca do ceo do verán. "si; horriblemente inxusto de ti. Fago unha gran diferenza entre a xente. Escollo aos meus amigos polo seu bo aspecto, aos meus coñecidos polos seus bos personaxes e aos meus inimigos polos seus bos intelectos. Un home non pode ser demasiado coidado na elección de os seus inimigos. Non teño un parvo. Todos son homes de certo poder intelectual e, en consecuencia, todos me aprecian. É moi vano de min? Creo que é bastante vano. "

"debería pensar que era, harry. Pero segundo a túa categoría debo ser só un coñecido".

"querido albahaca vella, é moito máis que un coñecido".

"e moito menos que un amigo. Unha especie de irmán, supoño?"

"oh, irmáns! Non me importan os irmáns. O meu irmán maior non morrerá e os meus irmáns máis pequenos parecen nunca facer nada."

"harry!" - exclamou coruñés, fruncindo os ollos.

"querido compañeiro, non son moi serio. Pero non podo evitar a detestación das miñas relacións. Supoño que vén de que ningunha de nós pode soportar a outras persoas que teñan os mesmos defectos que nós mesmos. Simplifico bastante a rabia de a democracia inglesa contra o que chaman os vicios das ordes superiores. As masas consideran que a borracheira, a estupidez e a inmoralidade deberían ser as súas propias propiedades especiais, e que se algún de nós fai un asno a si mesmo, está cazando nas súas preservacións. "cando o pobre guerreiro entrou no xulgado de divorcio, a súa indignación foi bastante magnífica. Non obstante non supoño que o dez por cento do proletariado viva correctamente."

"non estou de acordo cunha soa palabra que dixeches e, ademais, mal, estou seguro de que tampouco."

Lord henry acariciou a barba castaña e pincoulle o dedo da bota de coiro con unha cana de ébano borneada. "como inglés estás albahaca! Esa é a segunda vez que fas esa observación. Se un lle propón unha idea a un inglés verdadeiro, sempre unha cousa descarada, nunca soña en pensar se a idea é correcta ou incorrecta." o único que considera de calquera importancia é se un se cre a si mesmo. Agora, o valor dunha idea nada ten que ver coa sinceridade do home que a expresa. De feito, as probabilidades son de que canto máis insincere sexa o home, o máis puramente intelectual será a idea, xa que nese caso non estará coloreada nin polos seus desexos, polos seus desexos ou polos seus prexuízos, sen embargo non propoño discutir con vostede política, socioloxía ou metafísica. Mellor que os principios e gústanme as persoas sen principios mellores que calquera outra cousa do mundo. Cántame máis sobre o señor dorian gris. Cantas veces o ves?"

"todos os días. Non podo estar contento se non o veia todos os días. É absolutamente necesario para min."

"que extraordinario! Penso que nunca lle importaría máis que a súa arte."

"é toda a miña arte para min", dixo o pintor gravemente. "ás veces penso, arédame, que só hai

dúas épocas de calquera importancia na historia do mundo. A primeira é a aparición dun novo medio para a arte e a segunda é a aparición dunha nova personalidade para a arte. Que é a invención. De pintura ao óleo foi para os venecianos, o rostro de antinous era a escultura grega tardía, e a cara do gris dorian algún día será para min, non é só que pinto del, saque del, debuxo del. Por suposto, fixen todo iso, pero el é moito máis para min que un modelo ou un sitter. Non che direi que estou insatisfeito co que fixen del ou que a súa beleza é tal que a arte non pode non hai nada que a arte non poida expresar, e sei que o traballo que fixen, desde que coñecín a dorian gris, é un bo traballo, é o mellor traballo da miña vida, pero dalgunha forma curiosa, pregúntome que entenderás a min? Esta personalidade me suxeriu unha forma totalmente nova na arte, un modo de estilo completamente novo. Vexo as cousas doutro xeito, creo deles diferente. Agora podo recrear a vida dun xeito que antes me agochaba. "un soño de forma en días de pensamento". ¿quen é quen di iso? Esquecín; pero é o que dorian gris foi para min. A mera presenza visible deste rapaz, porque a min paréceme algo máis que un rapaz, aínda que ten máis de vinte anos, a súa mera visibilidade: ah! Pregúntome que podes entender todo o que isto significa? Inconscientemente, define para min as liñas dunha escola fresca, unha escola que ten nel toda a paixón do espírito romántico, toda a perfección do espírito que é o grego. A harmonía de alma e corpo, ¿canto é iso! Nós, na nosa loucura, separamos os dous e inventamos un realismo vulgar, unha idealidade nula. Harry! Se só soubes o que é dorian gris para min! Vostede recorda aquela miña paisaxe, para a que agnew me ofreceu un prezo tan enorme, pero coa que non me participara? É unha das mellores cousas que fixen. E por que é así? Porque, mentres eu o pintaba, o gris dorian sentou ao meu carón. Algunha influencia sutil pasou del para min, e por primeira vez na miña vida vin na chaira do bosque a marabilla que sempre buscara e sempre perdín. "

"albahaca, isto é extraordinario. Debo ver gris dorian."

Hallward ergueuse do asento e camiñou cara arriba e polo xardín. Despois dun tempo volveu. "harry", dixo, "o dorian gray é para min só un motivo na arte. Non podes ver nada nel. Vexo todo nel. Nunca está máis presente na miña obra que cando non hai ningunha imaxe del." é unha suxestión, como dixeran, dunha forma nova. Atópoo nas curvas de certas liñas, no cariño e nas sutilezas de certas cores. Isto é todo. "

"por que non mostrarás o seu retrato?" "preguntou lord henry.

"porque, sen pretendelo, puxen nela algunha expresión de toda esta curiosa idolatría artística, da que, por suposto, nunca me importou falar con el. Non sabe nada del. Nunca sabera nada del. Pero o mundo pode adiviñalo, e eu non vou deixar a miña alma aos seus ollos indiscretos. O meu corazón nunca será sometido ao seu microscopio. Hai moita cousa na mesma cousa, mal!

"os poetas non son tan escrupulosos coma ti. Saben como é útil a paixón para a publicación. Hoxe en día un corazón roto correrá a moitas edicións."

"eu odio por iso", gritou de novo. "un artista debería crear cousas fermosas, pero non debería poñer nada da súa propia vida. Vivimos nunha época na que os homes tratan a arte coma se estivese destinado a ser unha forma de autobiografía. Perdemos o sentido abstracto da beleza. Algúns día amosarei ao mundo o que é; e por iso o mundo nunca verá o meu retrato de gris dorian. "

"creo que estás equivocado, albahaca, pero non vou discutir contigo. Só se perde intelectualmente quen discutiu. Dime, ¿é tan amoroso a ti dorian gray?"

O pintor considerou por uns momentos. "gústame", respondeu despois dunha pausa; "sei que me gusta. Por suposto, o flatilo terriblemente. Atópome cun estraño pracer en dicirle cousas que sei que me arrepentirá de ter dito. Por regra xeral, é encantador para min e sentámonos no estudio e

fala de mil cousas. De cando en vez, el é horriblemente insensible, e parece ter un verdadeiro deleite en dar-me dor. Entón sinto, Harry, que entreguei toda a alma a alguén que trata. Como se fose unha flor para poñer o abrigo, un pouco de decoración para encantar a súa vaidade, un adorno para un día de verán".

"os días no verán, albahaca, son capaces de perderse", murmurou Lord Henry. "quizais te canses máis pronto do que el. É triste pensar, pero non hai dúbida de que o xenio dura máis que a beleza. Isto supón que todos nos esforzamos en educarnos." Loita salvaxe pola existencia, queremos ter algo que perdure, e así nos enchemos de escombros e feitos, coa parva esperanza de manter o noso lugar. O home completamente informado, ese é o ideal moderno e a mente de o home moi ben informado é algo terrible, é como unha tenda de bric-a-brac, todos os monstros e po, con todo o seu prezo por encima do seu valor. Creo que primeiro cansarás, o mesmo. Algún día o farás. Mira ao teu amigo e parecerá un pouco deseñado, ou non lle gustará o seu ton de cor, ou algo. Vostede lle reprochará amargo no seu propio corazón e pensará seriamente que se comportou moi mal para ti. A próxima vez que chame, estarás perfectamente frío e indiferente, será unha gran p porque iso pode cambiarche. O que me dixeches é todo un romance, unha novela de arte que se podería chamar e o que o peor de ter un romance de calquera tipo é que deixa un pouco romántico".

"Harry, non fales así. Mentres vivo, a personalidade do gris dorianos dominaráme. Non podes sentir o que sinto. Cambias a miúdo."

"ah, miña querida albahaca, por iso podo sentilo. Os que son fieis coñecen só o lado trivial do amor: os infieles que coñecen as traxedias do amor". E Lord Henry botou unha luz sobre unha carcasa de prata delicada e comezou a fumar un cigarro cun aire autoconsciente e satisfeito, coma se resumira o mundo nunha frase. Había un ruxido de gorrións nas follas verdes da laca da hiedra, e as sombras de nubes azuis perseguíanse pola herba coma as andoriñas. Que agradable foi no xardín! E como eran as delicias as emocións dos demais! ... Parecíalle moito máis deliciosa que as súas ideas. A propia alma ea paixón dos amigos: esas foron as cousas fascinantes da vida. Representouse a si mesmo con silencio divertido o xantar tedioso que lle faltaba quedando tanto tempo con albahaca no interior. Se tivese ido á tía, estaría seguro de ter atopado alí a todo o señor e toda a conversa tería sido sobre a alimentación dos pobres e a necesidade de aloxamentos modelo. Cada clase tería predicado a importancia desas virtudes, para cuxo exercicio non había necesidade nas súas propias vidas. Os ricos terían falado sobre o valor da ración e o ocioso creceu elocuente sobre a dignidade do traballo. Foi encantador ter escapado de todo iso! Mentres pensaba na súa tía, parecía golpearlle unha idea. Volveuse cara o corredor e dixo: "querido compañeiro, acabo de recordarme".

"lembrades que, mal?"

"onde escoitei o nome de gris dorianos."

"onde estaba?" -preguntou o señor, cun lixeiro ceño.

"non te vexades tan enfadados, albahaca. Foi na miña tía, a señora Agatha. Díxome que descubrira a un mozo marabilloso que ía axudala no extremo este, e que o seu nome era gris dorianos. Eu son obrigou a dicir que nunca me dixo que era bo. As mulleres non aprecian o aspecto bo, polo menos, as boas mulleres non. Dixo que era moi serio e tiña unha fermosa natureza. De seguido me apareceu a min criatura con lentes e cabelos alargados, horriblemente pechada e pisando sobre pés enormes. Desexería que soubese que era o teu amigo.

"estou moi contento de que non o faga, Harry."

"por que?"

"non quero que o atopas."

"non queres que o coñeza?"

"non".

"señor gris dorian está no estudio, señor", dixo o mordomo, entrando no xardín.

"debes presentarme agora", gritou lord henry, entre risas.

O pintor volveuse cara ao seu criado, que estaba parpadeando á luz do sol. "pídelle á señora gris que agarde, parker: estarei dentro duns instantes". O home inclinouse e subiu ao paseo.

Entón mirou a señor henry. "o dorian gris é o meu máis querido amigo", dixo. "ten unha natureza sinxela e fermosa. A tía tiña razón no que ela dixo del. Non o estragues. Non tente influír nel. A túa influencia sería mala. O mundo é amplo e ten moitos xente marabillosa nel. Non me quites a min a persoa que dá á miña arte calquera encanto que posúe: a miña vida como artista depende del. A mente, síntoo, confío en ti." falou moi lentamente e as palabras parecían estragadas del case contra a súa vontade.

"que tonterías falas!" dixo lord henry, sorrindo e levándose ao lado do brazo, case o levou á casa.

Capítulo 2

Cando entraron viron gris dorian. Estaba sentado ao piano, de costas ás mesmas, dando voltas ás páxinas dun volume de "escenas forestais" de schumann. "debes prestarme estas, albahaca", berrou. "quero aprendelos. Son perfectamente encantadores".

"todo iso depende de como te sentes hoxe, dorian."

"ah, estou canso de sentarme e non quero un retrato de toda a vida de min", respondeu o rapaz, balanceándose sobre o taburete da música de xeito voluntario e petulante. Cando viu o señor henry, un tenor rubor coloreoulle as meixelas por un momento, e púxose en marcha. "pido perdón, albahaca, pero non sabía que tiña ninguén contigo."

"este é lord henry wotton, dorian, un vello amigo de oxford. Acabo de dicirlle que era un capitalista e agora estragaches todo."

"non me estragaches o pracer de atoparte, señor gris", dixo lord henry, avanzando e estendendo a man. "a miña tía falou moitas veces de ti. Vostede é un dos seus favoritos e, moito me temo, unha das súas vítimas tamén."

"estou nos libros negros de lady agatha na actualidade", respondeu dorian cunha mirada divertida de penitencia. "prometín ir a un club de whitechapel co seu último martes e realmente me esqueceu de todo. Había que tocar un dúo xuntos: tres duetos, creo. Non sei o que me dirá. Estou moi asustado de chamar."

"ah, farei a paz coa miña tía. Está bastante dedicada a ti. E non creo que realmente importe que non estea alí. Probablemente a audiencia pensou que era un dúo. Cando a tía agatha se senta á piano, fai bastante ruído para dúas persoas".

"isto é moi horrible para ela, e non é moi agradable para min", respondeu dorian entre risas.

Señor henry mirou para el. Si, certamente era marabilloso fermoso, cos beizos escarlata finamente curvados, os ollos azuis francos, os seus crispados cabelos de ouro. Había algo na cara que facía que un confiase nel. Todo o candor da mocidade estaba alí, así como toda a apaixonada pureza da mocidade. Un sentíase que se mantivera impotente do mundo. Non é de estrañar que a albahaca se adoraba a el.

"é moi encantador para buscar filantropía, señor gris, moi encantador." e lord henry lanzouse no divan e abriu a caixa do cigarro.

O pintor estivo ocupado mesturando as súas cores e preparando os pinceis. Estaba preocupado e cando escoitou o último comentario de lord henry, mirou para el, vacilou un momento e despois dixo: "harry, quero rematar este cadro hoxe. Pensaríache terriblemente de min se pregunteille que se vaia?"

Lord henry sorriu e mirou a dorian gris. "eu vou, señor gris?" preguntou.

"ah, por favor, non, señor henry. Vexo que a albahaca está nun dos seus xeitos malhumorados, e non podo soportalo cando se afunda. Ademais, quero que me digas por que non debo buscar filantropía. "

"non sei que che vou dicir iso, señora gris. É un asunto tan tedioso que tería que falar seriamente sobre iso. Pero certamente non fuxirei, agora que me pediches que me detivese." non che importa, albahaca, non ?, moitas veces dixéronme que lle gustaba que os teus canteiráns tivesen con quen falar. "

Hallward mordeu o beizo. "se dorian o desexa, claro que debes quedar. Os caprichos de dorian son leis para todos, excepto para el."

Lord henry levou o sombreiro e as luvas. "estás moi presionado, albahaca, pero temo que debo ir. Prometín coñecer a un home nos orleáns. Adeus, señor gris. Ven a verme algunha tarde na rúa curzon. Estou case sempre en casa ás cinco. Escíbeme cando veñas. Debería terme de menos.

"albahaca", gritou dorian gris, "se o señor henry wotton vai, eu tamén vou, eu nunca abras os beizos mentres estás pintando, e está horrible de estar parado nunha plataforma e intentando parecer agradable. Pídelle que se manteña insisto niso.

"quédate, harry, para obrigar a dorian e para obrigarme", dixo hallward, mirando atentamente a súa foto. "é ben certo, nunca falo cando estou traballando e nunca o escoito, e debe ser terriblemente tedioso para os meus desafortunados sitters. Pídevos que quede".

"pero e o meu home en orleans?"

O pintor riu. "non creo que haxa ningunha dificultade ao respecto. Senta de novo, harry. E agora, dorian, levántate na plataforma e non te movas demasiado nin presta atención ao que diga lord henry. Ten unha mala influencia sobre todos os seus amigos, coa única excepción de min".

Dorian gray subiu no estrado co aire dun mozo mártir grego, e fixo unha pequena aceno de descontento para lord henry, a quen no canto tomou unha fantasía. Era tan diferente a albahaca. Puxeron un delicioso contraste. E tiña unha voz tan fermosa. Despois duns momentos, díxolle: "ten moi mala influencia, señor henry? Tan malo como di albahaca?"

"non hai nada como unha boa influencia, señor gris. Toda influencia é inmoral, inmoral desde o punto de vista científico."

"por que?"

"porque influír nunha persoa é darlle a propia alma. Non pensa que os seus pensamentos naturais nin queimar coas súas paixóns naturais. As súas virtudes non son reais para el. Os seus pecados, se hai cousas como pecados, son prestados ... Faise un eco da música doutra persoa, un actor dunha parte que non foi escrita para el. O obxectivo da vida é o desenvolvemento propio. Realizar a natureza perfectamente. É o que estamos cada un de nós. Teñen medo a eles mesmos, hoxe en día. Esqueceron o máis alto de todos os deberes, o deber que un ten a si mesmo, por suposto, son caritativos, alimentan aos famentos e vísten ao mendigo, pero as súas propias almas morren de fame e están espidas. O coraxe saíu da nosa raza. Quizais nunca o tivemos realmente. O terror da sociedade, que é a base da moral, o terror de deus, que é o segredo da relixión; estas son as dúas cousas que nos gobernan. Aínda ... "

"simplemente xire a cabeza un pouco máis á dereita, dorian, como un bo rapaz", dixo o pintor, profundamente no seu traballo e consciente de que unha ollada entrara na cara do rapaz que nunca antes vira alí.

"e sen embargo", continuou o señor henry, coa súa voz musical baixa, e con esa graciosa onda da man que sempre foi tan característica del, e que tivo incluso nos seus días de eton, "creo que se un home fose vivir a súa vida completamente e completamente, era dar forma a cada sentimento, expresión a cada pensamento, realidade a cada soño: creo que o mundo gañaría un impulso de alegría tan novo que esqueceríamos todas as enfermidades do medievalismo, e voltar ao ideal helénico, pode ser algo máis fino, máis rico que o ideal helénico, pero o home máis valente de nós ten medo a si mesmo: a mutilación do salvaxe ten a súa trágica supervivencia na abnegación que esmorece as nosas vidas. Somos castigados polos nosos rexeitamentos. Todo o impulso que nos esforzamos por estrangular as crías na mente e nos envelena. O corpo pecou unha vez e o fixo co seu pecado, porque a acción é un modo de purificación. Non queda máis que o recordo de un pracer ou o luxo dun arrepentimento librarse dunha tentación é cedelo. Resistilo e a túa alma está enferma con ansia das cousas que se prohibiu a si mesma, con desexo de que as súas monstruosas leis fixeran monstruosas e ilegais. Díxose que os grandes acontecementos do mundo teñen lugar no cerebro. Só está no cerebro e no cerebro tamén os grandes pecados do mundo teñen lugar. Ti, señor. Gris, ti mesmo, coa túa xuventude rosa e a túa rapaza branca rosa , tiveches paixóns que che fixeron ter medo, pensamentos que che encheron de terror, soños de día e soños de durmir cuxa simple memoria pode mancarte a fazula vergoña-

"parar!" vacilou o dorian gris, "deténme, me desconcertas. Non sei que dicir. Hai algunha resposta para ti, pero non podo atopalo. Non falo. Déixeme pensar. Ou, máis ben, déixame probar que non pensar."

Durante case dez minutos estivo alí inmóbil, cos beizos separados e os ollos estrañamente brillantes. Era consciente de que nel traballaban influencias completamente novas. Con todo, parecéronlle que viñeron realmente de si mesmo. As poucas palabras que lle dixo o amigo de albahaca: palabras faladas por azar, sen dúbida, e con paradoxo intencionado nelas, tocaran algún acorde secreto que nunca se tocara antes, pero que agora sentía vibrar e palpitar a pulsos curiosos. .

A música o axitara así. A música molestarao moitas veces. Pero a música non estaba articulada. Non era un mundo novo, senón outro caos, que creou en nós. Palabras! Simples palabras! Que terribles eran! Que claro, e vivo, e cruel! Non se podería escapar deles. E sen embargo, que maxia sutil había neles! Parecían ser capaces de dar unha forma plástica a cousas sen forma e de ter

unha música tan doce como a do viol ou do laúte. Simples palabras! ¿había algo tan real como as palabras?

Si; houbo cousas na súa nenez que el non entendera. Entendeunos agora. De súpeto a vida púxose de lume. Parecíalle que andara no lume. Por que non o sabía?

Co sorriso sutil, lord henry observouno. Sabía o momento psicolóxico preciso para non dicir nada. Sentíase intensamente interesado. Quedou abraiado pola súbita impresión que produciron as súas palabras e, recordando un libro que lera aos dezaseis anos, un libro que lle revelara moito que non sabía antes, preguntouse se pasaba por gris dorian. Unha experiencia similar. Limitouse a disparar unha frecha no aire. Pegara a marca? Que fascinante era o rapaz!

Apaixonado pintado con ese maravilloso toque ousado que tiña o verdadeiro refinamento e delicadeza perfecta que, en todo caso, da arte só vén da forza. Estaba inconsciente do silencio.

"albahaca, estou canso de estar", berrou dorian gris de súpeto. "debo saír e sentarme no xardín. O aire está sufocando aquí."

"querido compañeiro, sintoo moito. Cando estou pintando, non podo pensar en nada. Pero nunca se sentou mellor. Estabas perfectamente quieto. É teño visto o efecto que quería: os beizos a medias e a mirada brillante nos ollos. Non sei o que che estou dicindo, pero certamente fíxolle que teña a expresión máis marabillosa. Supoño que lle estivo a facer os eloxios. Non debes crer unha palabra que di".

"certamente non me pagou cumprimentos. Quizais por iso non creo nada do que me dixó."

"xa sabes que o crees todo", dixo lord henry, mirándoo cos ollos lánguidos soñadores. "sairei ao xardín contigo. Hai moita calor no estudio. Albahaca, déixanos algo xeadado para beber, algo con amorodos."

"por suposto, harry. Simplemente toque a campá, e cando apareza parker, dígolle o que queres. Debo traballar neste contexto, así que me unirei máis tarde. Non manteña demasiado a dorian. Nunca teño. Estiven na mellor forma para pintar do que son hoxe. Esta será a miña obra mestra. É a miña obra mestra tal e como está."

Lord henry saíu ao xardín e atopou un gris doriano enterrando o seu rostro nas grandes flores lilas frías, bebendo febrilmente no seu perfume coma se fose viño. Achegouse a el e puxo a man sobre o ombreiro. "ten toda a razón de facelo", murmurou. "nada pode curar a alma senón os sentidos, do mesmo xeito que nada pode curar os sentidos senón a alma".

O rapaz comezou e retrocedeu. Estaba descabezado e as follas tiñan os rizos rebeldes e enredaron todos os seus fíos dourados. Había unha ollada de medo nos seus ollos, como a xente ten cando de súpeto esperta. As súas narices finas cinceladas tremían, e algún nervio escondido sacudiu a escarlata dos beizos e deixounos tremendo.

"si", continuou lord henry, "ese é un dos grandes segredos da vida: curar a alma mediante os sentidos e os sentidos mediante a alma. Vostede é unha creación marabillosa. Sabes máis do que pensas xa sabes, do mesmo xeito que sabes menos do que queres saber".

Gray dorian fruncouse o xesto e apartou a cabeza. Non podía deixar de gustar ao mozo alto e gracioso que estaba ao seu carón. O seu rostro romántico, oliva e a expresión desgastada interesoulle. Había algo na súa baixa voz languidecida que era absolutamente fascinante. As súas mans frescas, brancas e floridas, incluso, tiñan un encanto curioso. Mudábanse, mentres el falaba,

como a música e parecían ter un idioma propio. Pero sentía medo del e avergoñouse de ter medo. Por que se lle deixara a un estraño que o revelase a si mesmo? Coñeceu o albahaca durante meses, pero a amizade entre eles nunca o alterou. De súpeto viuse alguén pola súa vida que parecía terlle revelado o misterio da vida. E, con todo, ¿de que hai que ter medo? El non era escolar nin moza. Era absurdo ter medo.

"deixémonos e sentámonos á sombra", dixo lord henry. "parker sacou as bebidas, e se permaneces máis tempo neste brillo, estarás bastante estropeado e a albahaca nunca che volverá a pintar. De verdade non debes permitirte que te queiras o sol. Sería inútil".

"que pode importar?" - gritou dorian gris, entre risas e sentado no asento ao final do xardín.

"debería importalo todo, señor gris."

"por que?"

"porque tes a mocidade máis marabillosa, e a xuventude é o único que paga a pena ter".

"non sinto iso, señor henry."

"non, non o sentes agora. Algún día, cando es vello e engurrado e feo, cando o pensamento se asomou a testa coas súas liñas e a paixón marcou os teus beizos cos seus horribles lumes, sentirao, así o farás. Séntelo terriblemente. Agora, onde queiras que che encanta, encantará o mundo ¿sempre será así? ... Tes unha cara marabillosamente fermosa, señor gris. Non te frunces. Tes e a beleza é unha forma de xenio. É, por certo, maior que o xenio, xa que non precisa ningunha explicación. É dos grandes feitos do mundo, como a luz do sol ou a primavera, ou o reflexo nas augas escuras da chamada prata que chamamos lúa. Cuestionarse, ten o seu dereito divino de soberanía, fai que os príncipes de quen o teñen. Sorrí? Ah! Cando a perdiches non sorrías A xente di que ás veces que a beleza é só superficial. Ser así, pero polo menos non é tan superficial como o penso para min, a beleza é a marabilla das marabillas, só son persoas pouco profundas que non xulgan polas aparencias. O yster do mundo é o visible, non o invisible ... Si, señor. Gris, os deuses foron boas para ti. Pero o que os deuses dan, quítano axiña. Non ten máis que uns anos para vivir realmente, perfectamente e plenamente. Cando vaia a súa mocidade, a súa beleza irá con ela, e de súpeto descubrirás que non lle quedan triunfos ou terás que contentarte con eses triunfos medios que a memoria do teu pasado fará máis amarga que as derrotas. Cada mes, ao diminuír, achégate a algo terrible. O tempo está celoso de ti e as guerras contra os teus lírios e as túas rosas. Converterás en seco e de fazulas e de ollos aburridos. Sufrirás horriblemente Ah! Dáse conta da súa xuventude mentres a ten. Non malgastes o ouro dos teus días, escoitando o tedioso, intentando mellorar o fracaso desesperado ou regalar a túa vida aos ignorantes, comúns e vulgares. Estes son os obxectivos doentes, os falsos ideais, da nosa idade. Viva! Viva a vida marabillosa que está en ti! Non se perda nada. Busca sempre novas sensacións. Non teñas medo de nada ... Un novo hedonismo: iso é o que quere o noso século. Quizais sexa o seu símbolo visible. Coa túa personalidade non hai nada que non puideras facer. O mundo pertence a vostede durante unha tempada No momento en que te coñecín vin que estabas bastante inconsciente do que realmente es, do que realmente podes ser. Había moito en ti que me encantou que sentín que debo contarche algo contigo. Pensei no trágico que sería perdido. Porque hai tan pouco tempo que perdurará a túa mocidade; tan pouco tempo. As flores de outeiro común desaparecen, pero florecen de novo. O laburnum será tan amarelo o próximo mes como é agora. Nun mes haberá estrelas roxas na clematis e ano tras ano a noite verde das súas follas manterá as súas estrelas roxas. Pero nunca recuperamos a nosa mocidade. O pulso de ledicia que bate en nós aos vinte faise lento. As nosas extremidades fallan, os nosos sentidos podrecen. Dexenamos en monicreques horribles, asombrados polo recordo das paixóns das que tiñamos moito medo e as exquisitas tentacións ás que non tivemos a coraxe de cedernos. Mocidade! Mocidade! Non hai

absolutamente nada no mundo senón na mocidade! "

Abrazado pola perfección do seu retrato recentemente pintado, o novo dourado gris expresa un desexo de que a figura do lenzo poida enveloecer e cambiar no seu lugar. Cando o seu desexo se fai realidade, o retrato convértese no seu segredo horrible mentres segue unha traxectoria descendente de decadencia e crueldade que só deixa as súas pegadas na imaxe degradada do retrato. A imaxe inesquecible de Wilde dun acordo inmoral e as súas consecuencias nárrese co seu característico enxeño incisivo e en prosa de diamante. O resultado é unha novela tan flamígera e controvertida como o seu incomparable autor. □

Fiction & Literature - BookShout - Read "O Cadro de Gris Doriano The Picture of Dorian Gray, Galician edition" by Oscar Wilde available from Rakuten Kobo. Abrazado pola O Cadro De Gris Doriano The Picture of Dorian Gray Galician Ed - O Cadro De Gris Doriano by Wilde Oscar Wilde. Title O Cadro Details about O Cadro De Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician edition by Wilde O. O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician - Buy the eBook O Cadro de Gris Doriano, The Picture of Dorian Gray, Galician edition by Oscar Wilde online from Australia's leading online O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician - The Picture of Dorian Gray is a Gothic and philosophical novel by Oscar Wilde, first published It exists in several versions: the 1890 magazine edition (in 13 chapters), with important material deleted before.. The book critic of The Irish Times said, The Picture of Dorian Gray was "first published to some scandal. O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician - The Picture of Dorian Gray is a Gothic and philosophical novel by Oscar Wilde, first published It exists in several versions: the 1890 magazine edition (in 13 chapters), with important material deleted before.. The book critic of The Irish Times said, The Picture of Dorian Gray was "first published to some scandal. O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician - AbeBooks.com: O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician edition (Paperback): Language: Galician. Brand new Book. Abrazado pola O Cadro de Gris Doriano by Oscar Wilde - O Cadro de Gris Doriano The Picture of Dorian Gray, Galician edition by Oscar Wilde. Wilde Oscar-Glg-O Cadro De Gris Doriano (US IMPORT) BOOK NEW O Cadro De Gris Doriano - The Picture of Dorian Gray, Galician - Buy the Kobo ebook Book O Cadro de Gris Doriano by Oscar Wilde at Indigo.ca, Canada's largest bookstore. + Get Free Shipping on books over \$25! O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician - Amazon.in - Buy O Cadro de Gris Doriano: The Picture of Dorian Gray, Galician Edition book online at best prices in India on Amazon.in. Read O Cadro de Gris O Cadro De Gris Doriano: The Picture Of Dorian Gray, Galician - O Cadro De Gris Doriano. Language Galician. Subtitle The Picture of Dorian Gray, Galician edition. A imaxe inesquecible de Wilde dun acordo inmoral e as O Cadro de Gris

Doriano: The Picture of Dorian - Chapters Indigo - Buy the Kobo ebook Book O Cadro de Gris Doriano by Oscar Wilde at Indigo.ca, Canada's largest bookstore. + Get Free Shipping on books over \$25!

Relevant Books

[\[DOWNLOAD \]](#) - Download Free Ventral Depths: Alchemical Themes and Mythic Motifs of the Great Central Valley of California (Animate California Series Book 2) free epub, pdf online

[\[DOWNLOAD \]](#) - Spiritual Guides for Singles Waiting On God pdf, epub

[\[DOWNLOAD \]](#) - Shadows of Eternity: The Children of the Owls (Frost and Flame Book 2) pdf

[\[DOWNLOAD \]](#) - Free မြန်မာပြည်နယ်များ၏အလွန်အံ့အားများ: Anne of Green Gables, Myanmar edition

[\[DOWNLOAD \]](#) - Download book Beautiful Blossoming Hydrangeas Hydrangeas in the Rain Photo Album Volume 3: Enjoy colorful Hydrangeas, feeling happy and radiant free epub
